Een paar weken geleden zat ik me een hele zondag te vervelen op de stoel. Gewoon nergens zin in. Beetje te zappen en als ook dat begon te vervelen liep ik even naar de keuken voor een kopje Senseo. Even wachten, kopje eronder en weer terug naar de stoel. Zo dronk ik die dag een kopje of tien. Voor mij eigenlijk niets bijzonders, ik drink koffie zoals anderen een sigaret opsteken. Uit gewoonte. Maar de Senseo proefde die dag niet goed en dat is daarna niet beter geworden. De gewoonte begon te vervelen en de smaak ook. En die rare schuimlaag, die hadden we vroeger toch ook niet?

Een dag of wat later hoorde ik iemand op de radio zeggen dat het idee van mensen dat de bodschappen veel duurder zijn geworden sinds de invoering van de Euro niet klopt. De prijzen zijn in tien jaar een paar procent gestegen. Waarom alles duurder lijkt komt omdat we onze voedingsmiddelen luxer zijn gaan kopen. Veel mensen kopen nu een zakje gewassen en gesneden sla waar men vroeger een krop kocht. In tijden van crisis merk je dat nog veel meer, want mensen schakelen moeilijk terug in hun verworven gewoonten. Zelfde geldt voor bijvoorbeeld kipfilet in blokjes. En ook voor koffie, vulde ik in gedachte aan.

Het viel voor mij allemaal op zijn plaats. Gewone koffie is niet alleen lekkerder, maar ook nog eens guldens goedkoper. Het besluit van enig belang was gevallen: bij ons thuis wordt weer gewone koffie geschonken en uiteraard gemaakt zoals oma dat vroeger deed!

Oma van moeders kant zette vroeger één keer per dag een klein potje teerachtige koffie waar gedurende de dag een beetje van in een kopje werd gedaan waarna een beetje kokend water er een drinkbare koffie van maakte. Met warme melk kon het ook. Heerlijk.

Maar wat langer nadenkend begreep ik zelf ook wel dat ik deze hang naar vroeger nooit lang zou volhouden. Er moet dus een apparaat komen! Gisteren waren vrouwlief en ik in the shopping mood, toen ik zei dat er een gewoon koffiezetapparaat moest komen en dat de BTW-dagen bij de Mediamarkt er niet voor niets zijn. Ik vertelde het verhaal van de Euro, de sla en de kip en vrouwlief voelde aan haar water dat er geen weg terug was.

In de winkel aangekomen viel ons, vooral mijn, oog op een machine die waarbij je kan kiezen tussen gewoon koffie zetten, of koffie zetten waarbij er vanuit een ingebouwde molen versgemalen koffie in het filter terecht komt. Helemaal fantastisch ouderwets, maar dan modern dacht ik. Uurtje later waren we, vooral mijn vrouwlief, bezig met de simpele installatie in een paar stappen.

Uiteraard werkte het apparaat niet helemaal goed. Soms deed ie niks, dan weer was alleen de bereiding van slappe koffie mogelijk. Ik voelde alweer aankomen dat het apparaat terug moest, hetgeen mij luttele seconden dan ook werd medegedeeld door vrouwlief, omlijst met wat krachttermen, die ik ook tijdens de installatie ook al had gehoord. De Senseo werd weer op het aanrecht gezet.

Maar ik wilde het opnemen voor mijn machine, ook omdat ik wist dat er anders van ouderwets lekkere koffie niets meer kwam. Dus ik riep nog iets over een klepje of plakbandje waar na transport ongetwijfeld nog iets mee moest. Dat was natuurlijk niet zo. Maar dan ontdekt vrouwlief een klepje dat een beetje klemt. Ze rommelt wat en ja hoor: de eerste kopjes pruttelen door de schenkkan in. Ouderwetse geuren trekken door het huis als in een televisie commercial uit de jaren 70 van de vorige eeuw.

Vanmorgen stond ik vroeg op. Vrouwlief ligt nog op één oor. Ik loop direct naar de koffiemachine en zet ‘m aan. Kies “2 kopjes” , “Sterk” en doe een pas naar achteren. Buig voorover, en ... Een paar seconden later begint het apparaat lawaaierig te malen om vervolgens koffie door het klepje in het filter te werpen. Een hoera-momentje maakt zich van mij meester! Vrouwlief komt een uurtje of twee na mij uit bed. ‘Doet dat apparaat het nou?’, vraagt ze met een toon van medeleven en sympathie voor haar man en zijn machine in haar stem. ‘Ja geweldig goed, ik hoef ‘m niet terug te brengen, alles gaat fantastisch!’. ‘Mooi’ zegt ze, ‘ga dan maar eens snel een bakkie koffie voor me maken’.